

Arrest

nr. 183 003 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 mei 2016 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 18.08.1995 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 10.10.2003 op 08.07.2011 en op 13.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat hij geen familiale en andere banden nog meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 18.08.1995 in België, goede contacten heeft met Belgische vrienden en burens, legt een aanbevelingsbrief VZW Omaniae voor, een attest van Grace of god Chapel International, is werkwilleg en legt een vrijwilligersovereenkomst VZW Walpurgis en een vrijwilligersovereenkomst van Tutti Frantelli voor, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat vertoger op datum van 4 mei 2016 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk conform artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;13

Overwegende dat op datum van 19 september 2016 de verwerende partij een beslissing neemt waarbij dit verzoek onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...).”

Overwegende dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk aangeeft dat de aanvraag dient te worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat vertoger niet kan aantonen dat het onmogelijk zo niet zeer

moelijk zou zijn om via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor een verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland een machtiging tot verblijf in te dienen in Ghana, land waar hij het grootste gedeelte van zijn leven zou hebben gewoond, zodat het ongeloofwaardig zou zijn dat vertoger geen beperkte tijd meer zou kunnen doorbrengen in Ghana in afwachting van een beslissing van de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger reeds een eerste regularisatieverzoek heeft ingediend op 8 juli 2002¹⁵ en dat zijn procedure eerst werd gesloten middels arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de dato 25 maart 2016¹⁶ in navolging van een derde regularisatieverzoek ingediend op 5 december 2011¹⁷ waartegen op 6 maart 2012 een beslissing van niet ontvankelijkheid werd genomen;

Overwegende dat in vreemdelingenzaken bij het aantekenen van beroep het vereist is dat vertoger beschikking heeft over een belang en dat dit belang dient te bestaan zowel op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift (zegge 4 april 2012) tot op het ogenblik van het wijzen van een eindarrest, in dit geval op datum van 25 maart 2016;

Dat het niet betwist kan worden dat wanneer vertoger een beroep aantekent tegen een beslissing aangaande de weigering tot machtiging verblijf en hij gevolg zou geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hij onmiddellijk ieder belang verliest in de verdere benaarding van zijn zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform het procedureglement voor de Raad van niet nuttig kan worden betwist;

Dat vertoger aangeeft dat hij met alle middelen heeft getracht om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren zodat nergens kan worden gesteld dat hij zich wetend, willend en nillens heeft gebracht in een toestand van illegaliteit waarin hij zich zou hebben genesteld;

Dat voor zoveel als nodig vertoger opmerkt dat hij niet begrijpt wat de verwerende partij bedoelt met zich nestelen in een toestand van illegaliteit waar hij geen enkel recht zou kunnen uit putten wanneer dit inhoudt dat hij hier in het Rijk zou verblijven in marginaliteit;

Dat integendeel vertoger alles in werking heeft gesteld om zich te integreren wat ten volle moge blijken uit de stukken die werden gevoegd en werden opgenomen in de bestreden beslissing;

Dat ten onrechte de verwerende partij de zaak en de argumenten ten gronde verwacht met de argumenten aangaande de ontvankelijkheid daar waar het vaststaat dat de aangehaalde elementen zowel ten gronde als naar aanleiding van de ontvankelijkheid dienen te worden in ogenschouw genomen temeer daar waar zij niet alleen het bewijs leveren van het verblijf in het Rijk sedert 18 augustus 1995 maar bovenal het verblijf in het Rijk op een openbare en continue wijze;

Dat het niet toekomt om deze stukken zonder meer te verwerpen maar dat de verwerende partij in ogenschouw diende te nemen het volgehouden verblijf en de verplichting in het Rijk te verblijven zolang zijn procedure hangende is;

Dat het niet de fout is van vertoger dat de procedure die ingeleid werd bij verzoekschrift door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin hij een onbetwistbaar belang heeft op 4 april 2012 eerst wordt afgesloten met een arrest van verwerping op 25 maart 2016, ei zo na 4 jaar na het inleiden van de procedure;

Dat het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in ogenschouw dienden te worden genomen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat hier intern de ganse beslissing defect werd gemotiveerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing ook moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet waarover infra meer;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 19 september 2016 intern tegenstrijdig werd gemotiveerd daar waar de beslissing vertoger verwijt dat zijn verzoek moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de middelen die worden aangehaald niet gegrond zouden zijn ...;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Overwegende dat het regularisatieverzoek zoals ingediend door vertoger op 4 mei 2016 ruim werd gemotiveerd;

Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van vertoger zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover infra meer;

Overwegende dat de motivering die bovendien ingaat tegen de algemeen gehanteerde juridische praktijk waarbij algemeen wordt aangenomen dat een belang dient te bestaan op het ogenblik van het inleiden van een procedure en dit belang dient te worden aangehouden tot op het ogenblik van het nemen van een uiteindelijke definitieve beslissing (door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen);

*Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;
Het eerste middel is ernstig;”*

2.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.3. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Dit gebeurt op een afdoende en toegankelijke wijze zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarnaar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het middel verwijst.

2.4. Verzoeker is het verder niet eens met de bestreden beslissing waar deze stelt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 18.08.1995 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 10.10.2003 op 08.07.2011 en op 13.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”.

2.5. Verzoeker verwijst naar procedures die hij heeft ingesteld in het kader van negatieve beslissingen die werden getroffen op grond van eerder door hem ingediende aanvragen om verblijfsmachtiging, wat naar zijn oordeel zijn aanwezigheid op het grondgebied vereist opdat hij zijn belang bij deze procedures behoudt. Hij betoogt dat de duur van deze procedures hem niet kan worden aangerekend.

2.6. De beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschiedt door de verwerende partij op grond van haar discretionaire bevoegdheid. De Raad kan een dergelijk optreden van de verwerende partij slechts sanctioneren indien dit op een kennelijk onredelijke wijze is geschied. Te dezen kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij een langdurig illegaal verblijf op zich niet beschouwt als een buitengewone omstandigheid. Er anders over oordelen zou inhouden dat het volstaat om opeenvolgende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in

te dienen en opeenvolgende beroepsprocedures aan te spannen tegen negatieve beslissingen teneinde een aanvraag om verblijfsmachtiging ten langten leste ontvankelijk te zien verklaard. Dit kan niet de bedoeling van de wetgever zijn. De overtuiging van verzoeker “[d]at het loutere tijdsverloop op zich reeds volstaat om gewag te maken van buitengewone omstandigheden die in ogenschouw dienden te worden genomen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980” toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Voorts dient de geïllustreerde paragraaf samen gelezen te worden met de laatste paragraaf van de bestreden beslissing die stelt, *“De aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 18.08.1995 in België, goede contacten heeft met Belgische vrienden en burens, legt een aanbevelingsbrief VZW Omaniae voor, een attest van Grace of god Chapel International, is werkwilleg en legt een vrijwilligersovereenkomst VZW Walpurgis en een vrijwilligersovereenkomst van Tutti Frantelli voor, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij de stukken die verzoeker heeft aangebracht m.b.t. zijn integratie niet “zonder meer” verwerpt zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. De door de verwerende partij gedane beoordeling is bovendien deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in een principieel arrest, *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoeker kan met zijn betoog dat de verwerende partij de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag verwacht en met zijn overtuiging dat deze motivering intern tegenstrijdig is, de betrokken beoordeling niet onderuit halen. Verwerende partij vermag gelet op het gestelde in punt 2.2. in de fase van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag vaststellen dat bepaalde aangehaalde elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en dus niet verder in de fase van de ontvankelijkheid dienen te worden behandeld.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheid- en het Zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering in het bijzonder”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertoger, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek kan indienen;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij noch min noch meer tot de conclusie komt dat vertoger maar het grondgebied moet verlaten (na meer dan 20 jaar verblijf in het Rijk) om vervolgens naar Ghana te reizen en van daar een aanvraag te doen conform artikel 9 van de wet van 15 december 1980 waarvan de verwerende partij prima facie weet dat deze als niet gegrond zal worden afgewezen wegens gebrek aan aangrijpingspunten, weze het een toeristenvisum, een visum om te studeren of te werken dan wel een visum gezinshereniging en dit wegens gebrek aan het voldoen van welke van deze categorieën dan ook;

Dat met andere woorden een redenering stellende dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden verworpen stellende dat er alleen maar buitengewone omstandigheden kunnen worden ingeroepen die kunnen leiden tot een machtiging tot verblijf een kringredenering is waarbij vertoger ten allen tijde wordt uitgesloten van het verkrijgen van een visum;

Overwegende dat in ieder geval in fine de bestreden beslissing een standpunt ten gronde inneemt daar waar er wordt gesteld dat de zogenaamd opgeworpen buitengewone omstandigheden en gronden van integratie (die net wijzen op de buitengewone omstandigheden) niet kunnen weerhouden in de ontvankelijkheidsfase wat eveneens neerkomt op een schending van de motiveringsplicht;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk en mogelijks dienstig om ten gronde kennis te nemen van de procedure (waar vertoger niet eens wordt toegelaten) of maar moeten worden onderzocht binnen het kader van een aanvraag tot machtiging verblijf overeenkomstig artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980, derhalve worden afgedaan als zijnde voorbarig, zodat het verzoek maar moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk niet aanvaardbaar is;

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertoger in zijn inleidend verzoekschrift een schending betekent van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 19 september 2016;

Dat minstens de verwerende partij het verzoek ontvankelijk diende te verklaren en eventueel bijkomende informatie diende op de vragen indien zij deze informatie toch zo essentieel zou vinden bij het nemen van de uiteindelijke beslissing;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook moeten worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;”.

2.9. Er kan voor wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.

2.10. Verzoeker is voorts van oordeel dat de beoordeling van de verwerende partij een kringredenering betreft, waardoor hij “nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek kan indienen” maar dergelijke overtuiging die uitgaat van de hypothese dat welke aanvraag dan ook vanuit het buitenland is gedoemd te mislukken, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.11. Verzoeker kan, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, niet dienstig voorhouden dat de door hem aangevoerde omstandigheden worden afgedaan als “zijnde irrelevant of onbelangrijk” of “allemaal maar op een hoopje worden gegooid”. Dit alles wijst op frustratie ten opzichte van de bestreden beslissing, doch dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Er dient op gewezen te worden dat, in zoverre verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.12. De overtuiging van verzoeker dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld volstaat niet om vast te stellen dat de verwerende partij daadwerkelijk het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel met de voeten heeft getreden.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA